

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sėkmingų naujųjų mokslo metų, mieli moksleiviai ir mokytojai!

Po vasaros tylos vėl suskambės mokyklose skambučiai. Vieniems jie skambės pirmą kartą, kitus privers susimąstyti, kad tai jau paskutinis jų rugsėjis mokykloje, o vyresniems tiesiog primins mokyklinius metus.

Rugsėjo pirmąją abejingų nėra: gėlės, šypsenos sušildo kiekvieną ir norisi linkėti, kad ši šiluma neišblėstų, kad tos dienos vieningas džiaugsmas ištikus metus lydėtų mūsų jaunąją kartą, o ypač pirmą kartą peržengusius mokyklos slenktį.

Darna, ramybė, sėkmė, galų gale ir tautos ateitis labai priklauso nuo pašauktųjų auklėti, mokyti, skatinti pažinti save ir pasaulį. Todėl, mieli mokytojai, tebūna jums veiklos rodyklė šie šv. Pauliaus žodžiai: „Taigi jūs, Dievo išrinktieji, [...] apsisivilkite nuoširdžiu gailestingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ir kantrumu. Būkite vieni kitiems pakantūs [...]. Viršum visų šito tebūna meilė, kuri yra tobulumo raištis. Jūsų širdyse teviešpatauja Kristaus ramybė, į kurią esate pašaukti (Kol 3,12-15).“

Dekanas klebonas teol. lic. kun. Vytautas Grigaravičius

Parapijos aktualijos

Tautos šventovė laukia prelado Mykolo Krupavičiaus ir kanauninko Felikso Kapočiaus palaiškų

Kaip buvo skelbta, dekanas klebonas teol. lic. kun. Vytautas Grigaravičius Lietuvos Vyriausybės siuntimui šių metų liepos 15 - 26 dienomis lankėsi Čikagoje dėl prelado M. Krupavičiaus ir kan. F. Kapočiaus palaiškų pervedimo į Lietuvą. Redkolegija pasidomėjo, kaip sekėsi dekanui atlikti šią misiją:

1. Gerb. dekane, manome, kad mūsų skaitytojams bus įdomu sužinoti, kada ir kam kilo mintis parvežti šių garbingų ir Lietuvai nusipelnusių kunigų palaiškus į tėvynę?

Prelatas M. Krupavičius buvo aktyvus prieškarinio Lietuvos politinis veikėjas. Būdamas kunigų idealistu, jis, matydamas su kokiais sunkumais susiduria Lietuvos žmonės, dirbo kaip realistas: vadovavo kuriant pagrindinius įstatymus, aprūpino žmones žeme, kėlė žemės tikio kultūrą, iki paskutinio atodūšio rūpinosi Lietuvos reikalais. Dar Tėvynėje jis buvo įkūręs Vyriausiąjį Lietuvos išlaisvinimo komitetą, kuris sovietams okupavus Lietuvą buvo priverstas pasitraukti į JAV ir ten faktiškai vykdė Seimo bei Vyriausybės funkcijas. Apie prelatą prof. S. Šalkauskis rašė: „Mano įsitikinimu, ateities istorikas turės konstatuoti, kad kun. M. Krupavičius buvo Seimų laikų žymiausias Lietuvos politikas ir visuomenės veikėjas. Šitas valingas, veiklus, ryžtingas ir materialiai švarus žmogus iršė neišdildomomis raidėmis savo vardą politinėje ir socialinėje Lietuvos istorijoje: jis savo tiesiog titaniškomis pastangomis padėjo pagrindą socialinei mūsų visuomenės pusiauvyrai...“ (iš JAV leidžiamo laikraščio „Bičiulytė“, 2005 m. spalio 28 d., Nr. 31).

2005 metais tiek Lietuvoje (taip pat ir mūsų bažnyčioje), tiek JAV, Čikagoje, buvo iškilmingai paminėtos šios iškilios asmenybės 120-osios gimimo ir 35-osios mirimo metinės. Tuomet ir kilo idėja prelado palaiškus pervežti į Lietuvą. Šiuo klausimu rūpinasi LR vyriausybės prie LZŪ ministerijos sudaryta darbo grupė. Tokia pati darbo grupė veikia ir Čikagoje.

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas teol. lic. kun. Vytautas Grigaravičius

Moralinės dorybės: Išmintis

Žmogus teisingai samprotauja, jog turėdamas dalį dieviškosios Dvasios šviesos savo intelektu viršija daiktų visumą. Per amžių tėkmę jis padarė didelę pažangą mokslų, technikos ir meno srityse naudodamas savo dvasinius sugebėjimus. Ypač didelių laimėjimų žmogus pasiekė mūsų laikais tyrinėdamas bei apvaldydamas medžiaginį pasaulį. Per Šventosios Dvasios dovanas žmogus su tikėjimo šviesa prisartina prie Dievo sprendimų paslapties pažinimo.

Kanauninko F. Kapočiaus palaiškų pervedimo idėja man nedavė ramybės nuo pirmųjų dienų pradėjus rūpintis Tautos šventovės atstatymu: juk jis buvo šios bažnyčios fundatorius, pirmasis statytojas. Apie F. Kapočių nemažai rašyta mūsų laikraštyje „Prisikėlimas“.

2. Kaip Jums sekėsi kelionė? Ar būtina buvo vykti į Čikagą? Ar neįmanoma šiais komunikacijų ir informacinėjų technologijų klastėjimo laikais reikalą išspręsti per internetą elektroniniu paštu ar pan.?

Taip, visi šie reikalai ilgą laiką buvo tvarkomi per telefoninius pokalbius, susirašinėjant per internetą, tačiau pervedimo klausimai lėtai sprendėsi. Čikagoje sudaryta darbo grupė rūpinosi dėl prelado M. Krupavičiaus palaiškų pervedimo, tačiau buvo neaišku, kas yra atsakingi dėl kan. F. Kapočiaus palaiškų.

Nuvykus į vietą paaiškėjo daugelis nesklandumų, trūko pagrindinių dokumentų, be kurių neįmanomas pervedimas. Vizito metu dalyvavau oficialiame susitikime su Čikagos arkivyskupijos kurijos atsakingais asmenimis, šv. Kazimiero kapinių direkcija, vyko individualūs pokalbiai organizaciniais klausimais su Lietuvos konsulato Čikagoje generaliniu konsulu A. Daunoravičiumi. Apie šį įvykį daviau interviu visuomeninei televizijai.

Manau, vizitas buvo reikalingas ir sėkmingas, nes reikalai sparčiai pajudėjo į priekį.

3. Kur ir kada galima tikėtis palaiškų perlaidavimo?

Prelato M. Krupavičiaus palaiškus numatoma atvežti rugsėjo mėn. Jie bus perlaidoti Paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios šventoriuje. Kanauninko F. Kapočiaus palaiškai bus atvežti lapkričio mėn. ir bus perlaidoti Tautos šventovės kolonbariume.

Ačiū už pokalbį.

rukelta į 2 psl.

atkelta iš 1 psl.

Išmintingumas yra dorybė, kuri įgalina praktinį protą visokiausiomis aplinkybėmis skirti, kas yra tikrasis mūsų gėris, ir rinktis tinkamas priemones jam pasiekti: „Gudrus žmogus apsarsto savo žingsnius“ (Pat 14,15).

Sv. Tomas sakė, kad išmintingumas yra teisingo veikimo taisyklė. Išmintingumas neturi nieko bendro nei su nedraža ar bailumu, nei su dvideivingumu ar apsimetinėjimu. Ši dorybė vadovauja kitoms dorybėms, nurodydama jų vietą ir ribas. Išmintingumas tiesiogiai lemia sąžinės sprendimą. Vadovaudamasis tuo sprendimu, išmintingas žmogus sprendžia apie savo elgesį ir jį tvarko. Vadovaudamiesi šia išmintingumo dorybe, mes be klaidų taikome moralinius principus atskiriems atvejams ir įveikiame abejonės dėl gėrio, kurio reikia siekti, ar blogio, kurio reikia vengti. Ši antgamtinė krikščioniška išmintis yra Dievo dovana, rodanti, kas tikrai yra gera, patinka Dievui ir tai, kas nepatinka, ko turime vengti.

Išmintingumas kreipia žmogaus dėmesį į tai, kas žmogaus veiksmą daro moraliai gerą ar moraliai blogą. Ši dorybė supažindina žmogų su krikščioniškomis priemonėmis savo tikslui pasiekti. Reikia žinoti, kad ir geras tikslas nepateisina blogų priemonių. Išmintingumas saugo nuo klaidų, kad prisidengdami gero vardu nedarytume pikto, pvz., malda yra labai geras dalykas, bet jei žmogus nevykdytų savo pareigų, tai to žmogaus maldingumas būtų neįmintingas ir bevertis.

Be to, yra daug žmonių, kurie savo šykštumą vadina taupumu, skriaudą – atsilyginimu, kerštą – narsumu, rūstybę – griežtumu, puikiybę – savęs gerbimu ir t.t. Tokie žmonės sau įteigia keistą dorybės supratimą. Tik

Pradedame pokalbį ciklą „Tėve mūsų“

Adolfa Daukšienė

„Tėve mūsų“

Kasdien meldžiamės „Tėve mūsų“ malda. Tai vienintelė Švėpaties duota malda. Ar gerai suprantame jos mintis, ar aiškiai suvokiame, ką Kristus norėjo jai pasakyti? Tai ne tik malda, bet ir gyvenimo kelias, išreikštas maldos forma. Ji parodo, tegul ir atvirksčia tvarka, kiekvienos sielos kelią nuo vergavimo nuodėmėi iki gyvenimo su Dievu pilnatvės. Tad kodėl atvirksčia tvarka? Gimstame su gimtąja nuodėme ir tik per Kristų bei Kristuje tampame Dievo vaikais, bet vergo dvasia mes lydi kone visą gyvenimą. Tad ir panagrėnkime šią dvasinio gyvenimo pamoką nuo paskutiniųjų žodžių, remdamiesi Išėjimo knyga ir Kalno pamokslu. Pamatysime, koks tai nuostabi kopimas į kalną!

1. Gelbėk mus nuo pikto

Kilus badui Izraelyje, Dievo tauta pamažu pradeda kraustytis į Egiptą. Palaipsniui žydai prarado laisvę, jiems teko dirbti vis sunkiau, o gyventi skurdžiau. Priespauda pasiekus tam tikrą kritinę būseną, vargas gali pastūmėti į maistą ar pagėbia, bet ne tai padaro žmogų laisvą. Laisvė – tai vidinė būseną, tai santykius su Dievu, su pačiu savimi ir su aplinkiniu pasauliu. Kai tik žydai bandydavo išvykti, faraonas jiems uždėdavo vis sunkesnių darbų, kad jie taip išsektų, jog nebesvajotų apie jokią laisvę.

Parapijos žmonės

Birželio 19 dieną Kauno arkivyskupija šventė Jono Krikštytojo, arkivyskupijos globėjo ir kartu savo gyvenimo 80 metų jubiliejų. Ta proga arkivyskupas S. Tamkevičius SJ aktyviausiai arkivyskupijos žmones apdovanojo „Šventčiausios Mergelės Marijos apsišėkimo Šiluvoje“ medaliu. Šis garbingas medalis buvo įteiktas ir mūsų parapijietei, aktyviai Pastoracinės tarybos narei Birutei Vasyli-

išmintingumo dorybė tokiems gali atverti akis ir leisti save pažinti. Išmintingumas veikia žmogaus širdį ir valia, kad jis savo mintis, žodžius ir darbus derintų su Dievo valia.

Išmintingumas gyvenime be galo reikalingas. Prisiminkime Jėzuso palyginimą apie dešimt mergaičių, iš kurių penkios buvo protingos, o penkios paikos. Deja, tik išmintingos viskuo apsirūpino, sulaukė jau-nikio ir pateko į vestuves. Kitoje Šventojo Rašto vietoje Išganytojas įspėja: „Būkite gudrūs kaip žalčiai ir neklastingi kaip balandžiai“ (Mt 10,16).

Gyvenime išmintis yra labai svarbi, bet kaip jos įgyti, kad nebūtų gyvenime tiek daug klaidų? Pirmiausia reikia gerai save pažinti, o norint pažinti reikia sąžiningai apsarstyti savo gyvenimą, prisiminti savo praeitį, kurioje gyvenęs pasirašė. Išmintingumo dovana ir patirtis gali padėti ateičiai tų klaidų nebekartoti. Kartu žmogus įgis išminties ir per daug pačiu savimi nepasikliauti, o viską pavesti Dievui. Tik su Dievo pagalba įmanoma nugalėti visas pagundas, nebekartoti klaidų. „Išmintis neįeina į piktavalių vėlią ir negyvena nuodėmės pavergtame kūne“ (Iš 1,4). „Išmintingas bijo ir senieja pikto“ (Pat 14,16).

Išmintingumas yra Dievo dovana: „Jei kam žiūrų trūkūti išminties, tegul prašo Dievo, kuris duoda visiems apšvietimą ir neprisišioja, ir jos bus duota“ (Jok 1,6). Reikia tik paprašyti. Išminties prašė ir karalius Saliamonas, ir Sv. Augustinas, jos prašyti turime ir mes:

- Ateik pas mane, Šventoji Dvasia, Išminties Dvasia! Duok man vidinį žvilgsnį ir vidinę klausą, kad aš neprisirėščiau prie medžiaginių dalykų, o visuomet ieškočiau Tavęs.

Taip yra ir su mumis. Tol, kol esame pavergti „šio pasaulio kuni-gaiškščio“, kol jis laiko mūsų kūnus ir sielas toli nuo Gyvojo Dievo per daktus, malonumus ir žmones, tol mums nėra vilties išsilaisvinti. Iš baimės ir ipročio vergauti žmogus negali prašytis laisvės, kol nebūs išvaduotas iš velnio valdžios. Mes amžiais liktume vergais, jei pats Dievas neatiegtų mūsų išvadoti. Egipte (piktasis – faraonas ir visa, kas su juo susiję) tai įvyko Mozės dėka, paliepus Dievui. Šiandien tai vyksta krikštijant Dievo gaila, duota Jo Bažnyčiai, kai žmogus pirmiausia išlaisvinamas iš šešono valdžios, nes šešonas nori vergų, o Dievas nori laisvų žmonių, kurių valia sutaptų su Jo valia.

Pradinė situacija, nuo kurios pradėdame žengti laisvėn – tai suvoki-mas, kad esi vergas ir kad neįmanoma apti laisvam pabėgant ar maistau-jant, o tik pakeitus požiūrį į gyvenimą ir į Dievą. Kaip keisti požiūrį, mus moko pirmasis Kalno pamokslas palaiminimas: „Palaiminti dvasin-gieji vargdieniai: jų yra Dangaus karalystė“. Jonas Auksaburnis sakė, kad „vargšas yra ne tas, kuris nieko neturi, o tas, kuris geidžia to, ko neturi“. Turtas, kurį turime (nors ir kažin kiek), nėra tikrai mūsų. Dievo saulė mus šildo, Dievas išauginą įvairiausia maista, netgi rūbams augalų (linų, vilnos). Ne mūsų galioje išsaugoti gyvybę ar sveikata. Tad ką mes galėtume pavadinti savu? Būtent prisirišimas prie Dievo dovanų, jų savinimasis daro mus vergais. Tik tada, kai suvokiame, kad viskas iš Dievo, pradėdame keistis, žengti į tą būseną, kurią Evangelija vadina Dievo karalyste. Tada pradėdame atgauti laisvę, galime atsigręžti į Die-vą ir išarti: „Gelbėk mus nuo pikto“.

nei. Tai trečias medalis atkeltavęs į mūsų parapiją: anksčiausiais metais juo buvo apdovanotos sesuo Marytė Martinkevičiūtė ir ilgametė choristė Aldona Draudvilienė.

Tradiciškai supažindiname skaitytojus su parapijai nusipelnusiais žmonėmis. Nors Birutė griežtai pasakė: „Jokių straipsnių apie mane“, vis dėlto manome, kad ji pati, būdama mūsų laikraščio redkolegijos narė, negali atsisakyti atsakyti į keletą klausimų. Birutę Vasylienę kalbino Aldona Narušienė:

1. Prašome trumpai papasakoti apie save: kokia buvo jūsų vaikystė, kaip prabėgo jaunystė?

Mano vaikystė prabėgo tolimoje šiaurėje, bet tai buvo ne pačiais žiauriausiais me-tais, o vėlesniais laikais. Skaitau kitų prisiminimus apie žiaurią tremtį, o mano atsimini-muose tremtis – vienas iš nuotykių, nuspalvėnes mano gyvenimą, palikęs nuosirdumą, atvirumą, meilės artimam apsauda. Buvau per mažą, kad suvokčiau, kas vyksta. Tik Lietuvoje, lietuviškoje mokykloje jutau, kad esu grįžusi „iš ten“. Dabar žvelgdama iš laiko atstumo džiaugiuosi ir dėkoju Dievui už nepaprastai turtingą, kupiną nuotykių, daugiau džiaugsmingų nei liūdņu akimirų gyvenimą. Mane visa laiką lydėjo sėkmė, supo mylintys, nuosirdūs žmonės. Jei kurie ir nemylėjo, tai savotiškai skatinu mane būti pranašesnę už kitus, nes tokiu būdu siekiau „atsikeršyti“ už jų nemilę. Pavyz-džiui, studijavau matematiką ir tapau mokytoja, siekdama „atkeršyti“ savo mokyto-žams, kurie, mano manymu, dėl „mano praeities“ dažnai mane žeminu, mažino pažymius.

Apie save, nors ir neakivaizdinu būdu, jau ne kartą rašiau mūsų laikraštyje (Nr.4: „Jis ir aš“; Nr.12: „Atverkime širdis Kristaus užgimimui“; Nr. 17: „Mano tėtis“ ir kt.), todėl nenoriu kartoti.

2. Esate kukli, nuosirdi, linkusi padėti kitiems. Ar tikėjotės tokio apdovanojimo?

atkelta. *iz 2 psl.*

Galbūt jūs išvardyti brožuai šiuo metu man yra būdingi. Tačiau žmonės, pažinę mane daug anksčiau, sutikę tik su tuo, kad esu „linksiu padėti kitiems“, o viena artima draugė yra net pasakiusi: „Tu apsigimusi tarnaitė“. Toli gražu nebuvau kukli, nuolanki. Šito išmokau studijuodama Šv. Raštą.

Kai dekanas iškilmingai perskaitė apie apdovanojimą ir įteikė kvietimą, maniau, širdis išlėks iš krūtinės iš netikėtumo – kaip toje „Giesmių giesmėje“: „Mano viduriai sudrebėjo, mano siela svirpo“. Vos vertė nepradėjau, net nežinau, kaip sugebėjau sutramdyti ašaras. Esu gavusi nemažai įvairiausių apdovanojimų, net turiu du medalius „Už darbo šaunumą“ ir „Už nuopelnus Lietuvos švietimui“, tačiau šiuo medaliu labiausiai džiaugiuosi, nors jaučiuosi mažiausiai verta. Labai ačiū visiems Pastoracinės tarybos nariams, kurie taip nusprendė. Aš suprantu, kad toks apdovanojimas ypač įpareigoja. Nežinau, ar sugebėsiu pateisinti, bet pasiūdu su Dievo pagalba uoliai dirbau ir nenuleisi rankų.

3. *Dirbate „Saulės“ gimnazijos mokytoja, esate parapijos Pastoracinės tarybos narė, mūsų laikraščio redkolegijos narė, CARITO vedėja. Iš kur semiatės jėgų visur suspėti dalyvauti, mokinius egzaminams paruošti? Kaip sugebate paskirstyti savo laiką, ar jo lieka poilsui?*

Prisipažinsiu, buvo sunkoka, kai buvau gimnazijos direktorės pavaduotoja. Šiais metais, atsisakius šių pareigų, labai palengvėjo. Džiaugiuosi, kad gimnazijos direktorė mane suprato, ir jai dėkoju. Taip pat labai džiaugiuosi, kad mano mokyti abiturientai pakankamai gerai išlaikė valstybinį matematikos egzaminą, antrąją mane sąžinė užgražtų, kad per mažai dėmesio jiems skyriau.

Mano laisvalaikis – tai laikas, skirtas bažnyčiai, Šv. Rašto studijoms. Laiką paskirsto pats Dievas. Juo visiškai pasitikiu. Jau penkeri metai, kai net nebūdau ką nors planuoti, nes už akimirkos gali visi planai subyrėti į šipulius. Gal šiais laikais tai skamba keistai, neįtikėtina, bet taip yra.

4. *Esate laikraščio „Prisikėlimas“ redkolegijos narė. Vieni džiaugiasi, kad šiame laikraštyje randa įdomių pasiskaitymų, kiti kritikuoja. Kokia Jūsų nuomonė?*

Manau, kad visi redkolegijos nariai stengiasi įvairinti temas, spausdiname kiekvieną gautą straipsnelį, per laikraščių bandome nušviesti visus parapijos įvykius. Suprantama, yra trūkumų, galbūt per mažai nuotraukų, neoperatyvi informacija, kartais laikraštis išeina „sausokas“. Tačiau ne viskas priklauso nuo mūsų, daug lemia tai, kaip į leidybą aktyviai įsijungia parapijiečiai. Reikia veikti, dirbti, dalyvauti, rašyti, o kritikuoti lengviausia. „Kas nedirba, tas neklysta“, – sako liaudies patarlė.

5. *Kas Jus parapijoje labiausiai įaudina, kas džiugina?*

Jaudina žmonių pasyvumas, neveiklumas. Juk yra žmonių, kurie kasdien ateina į bažnyčią, pasimeldžia ir išeina. Kiek kartų dekanas kvietė įsijungti į parapijos organizacijų veiklą, chorą, o atsiliepė tik vienetai.

Džiugina darni Pastoracinė taryba, jaunimas, ypač džiaugiuosi, kai sėkmadieniais, švenčių metu, o dažnai ir eilinį vakarą šv. Mišių metu matau jaunų žmonių veidus, jaunus šeimas su vaikučiais.

Pokalbis apie atleidimą

Dr. Viktorija Grigaliūnienė

Atleidimo šviesos vedini

Liudvikas mokosi šviesti (pagal V. Waters)

Jonvabaliukas Liudvikas sėdėjo alyvų krūme ir verkė. Net neturėjo jėgų pastebėti auksinį saulės spindėjimą, užostui baltų gėlių kvapą...

„Kaip baisu, – burbėjo Liudvikas. – Kaip baisu ir beviltiška būti jonvabaliu, kuris negali šviesti. Lygiai taip pat galėčiau būti muse ar sliuku. Esu šeimos išsigimėlis“.

Liudvikas sėdėjo ir liūdnai žiūrėjo, kaip jonvabaliai pradeda švelniai švytėti, kai dieną keitė sutemos ir sutemas naktis.

„Kiti turbūt žino kažką, ko aš nežinau, – galvojo Liudvikas. – Kas įjungia šviesą?“

Liudvikas nusprendė, kad pavargo nuo rūpinimosi. Pavargo būti tamsiu, neapšviestu jonvabaliu. Jis paliko savo būstinę alyvų krūme ir nuskrido sužinoti, kaip uždegti savo šviesą.

Apistojo ties jazminų krūmu, kur jonvabalės Linda ir Laura švieste švietė tarp šaldžių gėlių.

– Kas jus įjungia? – paklausė Liudvikas.

– Nesame tikros, bet manome, kad jazminų kvapas. Kai tik priartėjame prie šio kvepiančio, stebuklingo krūmo, pradedame švytėti.

Tai nepadėjo Liudvikui, kuris buvo jazminų krūme. Liudvikas padėjo Lindai ir Laurai ir nuskrido.

6. Ar Jums nesvetimas pavydo jausmas?

Net nežinau, ką atsakyti. Tvirtai žinau, kad niekada nepavydėjau niekam materialaus turto (man jo visada pakakdavo), talentų (Dievas jų ir man nepagalėjo), garbės ir šlovės. Ir vis dėlto šitas jausmas nėra man svietimas. Manau, tik bejausmiai, kietaširdžiai arba nestokojantys aplinkinių dėmesio žmonės gali pasigirti, kad jiems visiškai svietimas šis jausmas. Juk ir Šv. Rašte randame eilutę: „Aš esu Viešpats, tavo Dievas, galingas ir pavydu, atkeršijęs vaikams [...], kurie manęs neapkenčia, ir pasigailis [...] tų, kurie mane myli!“ (Is 20, 5-6).

7. Esate katalikė. Kas, Jūsų manymu, svarbiausia krikščioniui?

Kaip Jėzus įsakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu“ ir „Mylėk savo artimą, kaip save patį“ (Mt 22, 37-38). Tai svarbiausi įsakymai, kuriais turi vadovautis krikščionys. Ne taip lengva juos vykdyti. Ir kol kas mano širdis visiškai nepasiruošusi vykdyti įsakymo: „Mylėkite savo priešus ir melskite už savo persekiotojus“ (Mt 5, 44). Geriausiai atvejų juos galū ignoruoti, nematyti, nepastebėti, nelinkėti blogo.

8. *Mūsų senoliai visus darbus stengėsi atlikti per savaitę, kad šventą Viešpaties dieną galėtų su visa šeima ateiti į bažnyčią pagarbinti Dievą, padėkoti už gautas malones, šv. Mišių aukoje pasisemti stiprybės. Ką jūs manote apie tai, kad dažnas žmogus šiandien net sėkmadieniais laiką leidžia dirbdamas sunkius darbus?*

Manau, kad tai sovietinis palikimas iš tų laikų, kai visas dienas per savaitę žmonės dirbdavo valdiškame darbe ir vienintelis sėkmadienis likdavo tvarkai įvesti namuose.

Tais laikais tai buvo savotiška priemonė atitraukti žmones nuo bažnyčios, slopinti tikėjimą, kuris senolių dėka buvo gyvas lietuvių širdyse. Labai gaila, kad posakis „pripratimas bjauriau už prigimimą“ taip giliai įleidęs šaknis mūsų taute.

9. *Yra pasakytą, kad „Lietus ir sniegas krinta iš dangaus ir nesugrįžta nesudrėkęs žemės, nepadaręs jos derlingos ir vaisingos, kad sėjėjui duotų sėklas ir kiekvienam duonos. Lygiai taip pat ir su žodžiu, išnešančiu iš lūpų: jis negrįž tuščias“ (Iz 55, 10-11). Ką jūs manote apie pasakytą žodį?*

Moterims būdinga pirma pasakyti, po to pamastyti. Daug kartų esu patyrusi nemalonumų dėl nesulaukymo, dėl karštakošiška išartito žodžio esu įžeidusi, užpykdyti. Tačiau niekada už akių nesakau to, ko negalėčiau žmogui pasakyti į akis, nors tai ir nemaloni tiesa būtų. Dabar stengiuosi pamastyti, pasverti kiekvieną žodį, nes žinau, kokį skausmą gali sukelti ne vietoje ir ne laiku pasakyti nors ir teisingai, gero linkintys žodžiai. Tačiau dar labiau žeidžia tylus ignoravimas, nerimą jau pikto žodis.

10. Ką norėtumėte palinkėti parapijiečiams?

Aktyvumo, bendrystės, savitarpio supratimo, Dievo meilės ir Jo malonių.

Miela, Birute, teatygina gerasis Dievas savo malonėmis už Jūsų prasmingą veiklą, telaimina Aukščiausias Jūsų gyvenimą! Dėkojame už pokalbį.

Kita stotelė buvo medis su rojais obuoliukais, kur patogiai ištaisęs sėdėjo jonvabalis Lesijas.

– Lesijau, kas įjungia tavo šviesą?

– Tai paprasta, – valgydamas obuolį sakė Lesijas. – Nuostabiai šviečiu, kai valgau rojais obuolius ir įvairius skanumynus.

„Verta pabandyti“, – pagalvojo Liudvikas ir atsidando vaisiaus. Jokios šviesos. Atsidando dar didesnį kąsnį. Šviesos nebuvo. „Itariu, ne rojais obuoliukai turi įjungti šviesą“, – galvojo nusivylęs Liudvikas, skrisdamas pas jonvabalį Leoną.

Leonas sėdėjo aviečių krūme ir klausėsi lakštingalos serenados.

– Leonai, kaip įjungti šviesą? – nedrąsiai paklausė Liudvikas.

– Neįjungiu. Tai padaro lakštingala. Kai ji gieda, pradedu šviesti ir nenustoju, kol ji nebaigia giesmės.

Liudvikas su viltimi klausėsi lakštingalos tikėdamas, kad giesmė jį uždegs. Tačiau nei giedant, nei giesmės pabaigoje Liudviko šviesa neužsidegė.

Nuskrido pas Liucina, kuri buvo viena protingiausių jonvabalių ir garsėjo ilgalaičiu švytėjimu.

– Kaip uždegi šviesą? – paklausė Liudvikas. – Žinau daug būdų,

ukelta iz 4 psl.

atkelta iš 3 psl.

kurie neveikia. Nesūlyk man jazminų, rojaus obuolių ir lakštingalės.

– Žinoma, jie neįjungia šviesos, – atsakė Liucina. – Tik pats gali tai padaryti.

– Nesuprantu, išbandžiau viską ir negaliu jos įjungti, nesvarbu, ką aš darau, – atsakė Liudvikas.

– Nieko nustoabaus, – atsiliepė Liucina. – Tai negali veikti, jei jauti liūdesį, pyktį ir negali atleisti. Pyktis gesina šviesas ir tu negali jų įjungti. Išmok atleisti, nepyk ant tų, kurie tave žeidė, ir sparneliuose išjėičiš šviesą.

Liudvikas nusišypsojo ir suplanosjęs sparneliais pasakė: „Atleidžiu visiems ir esu pasiruošęs padėti kiekvienam, kam reikia pagalbos“. Liudvikas iš lėto pasuko galvą ir žvilgtelėjo į savo nugarą. Pirmą kartą gyvenime jo šviesa buvo įjungta...

Atleidimas – tai negatyvumo įveikimas

Kas iš mūsų nėra patyręs skriaudos? Kam iš mūsų neprireikė atleidimo?

Skriaudos, tyčia ar netyčia padarytos, yra mūsų gyvenimo dalis. Neišvengiama? Greičiausiai taip, nes nė vienas mūsų nesame tobulas.

Ką daryti, kai apvilia geriausias draugas? Kai kolega kiauylstę iškrečia? Kai viršininkas susikaupusį pyktį išlieja būtent ant tavęs? Pykti!

Parapijiečių dėmesiai!

Š.m. rugsėjo 3 d., sekmadienį, KAUNO ARKIVYSKUPO METROPOLITO KANONINĖ VIZITACIJA. 11.00 val. iškilmingos šv. Mišios, 12.00 val., konferencijų salėje susitikimas su parapijiečiais.

Policija perspėja: saugokitės „telefoninių“ sukčių!

Kaune nuolat daugėja miestiečių, kurie patenka į „telefoninių“ sukčių pinkles. Paskambinę jie prisistato medikais, policijos pareigūnais, eimos nariais ir praneša apie artimųjų nelaimes, laimėjimus loterijose, melagingus eismo vykius. Patikėję apgavikų istorijomis, kauniečiai perduoda jiems dešimtis tūkstančių litų.

Norėdami perspėti mones, kaip jie turėtų elgtis sulaukę tokių skambučių, policijos pareigūnai išplatino pranešimus prekybos centruose, gydymo staigose, pašto skyriuose ir net sukūrė vaizdo klipą, kurį mato važiuojantieji troleibusais ir autobusais.

Kauno policija perspėja:

Jūs susidūrėte su vadinamaisiais telefoniniais sukčiais, jeigu jums paskambino telefonu, atsiuntė trumpąją SMS inutę ir paprašė pervesti pinigų į banko sąskaitą ar atnešti vertingų daiktų ir pinigų. Jie siekia išvilioti pinigų šiais būdais:

Pranešdami apie į nelaimę ar eismo vyki patekusių giminių ar eimos narių. Jeigu gavote tokią inią:

* nesijaudinkite ir neskubėkite pildyti sukčių prašymo atnešti pinigų ar vertingus daiktus į sutartą vietą;

* paskambinkite artimiesiems, su kuriais susijusi gauta žinia, ir pasiteiraukite, ar jiems viskas gerai;

* jeigu jie nepasiekiami, paskambinkite kitiems šeimos nariams;

* būtinai paskambinkite artimiesiems, net jeigu sukčiai ir draudžia tai daryti;

* atminkite, kad policijos pareigūnai NIEKADA nesikreipia į žmones reikalaudami sumokėti už tai, jog būtų nuslėpti nusikaltimai.

Informuodami apie laimėjimus loterijose ar akcijose trumpąja SMS inute. Gavę panašų pranešimą:

* nedelsdami susisiekiote su OMNITEL, BITĖ GSM, TELE-2 mobiliojo ryšio operatoriais ir išsiaiškinkite, ar vyksta akcijos, žaidimai;

* susisiekiote su loterijos agentūra, prekybos centru ir pasiteiraukite, ar tai tiesa;

* neneškite pinigų nepažįstamiems žmonėms, bet prizus važiuokite atsiimti pas organizatorius;

* jeigu esate prašomi papildyti mobiliojo telefono sąskaitą, pasakyti papildymo kortelių kodus, pervesti į nurodytas sąskaitas pinigų – nedelsdami informuokite policiją.

Prašydami pervesti pinigų į banko sąskaitą.

Patariame:

* nesakykite savo sąskaitos numerio, banko kortelės PIN kodo, slaptažodžių – banko darbuotojai to niekada neprašo.

Bartis? Liūdėti? O gal atleisti? Tačiau ką reiškia – atleisti? Žmonės labai įvairiai supranta atleidimą. Vieniems – tai vargu ar įmanomas veiksmas. Kitiems atleidimas panašus į užmiršimą. Treti jį sieja su giliu vidiniu procesu, kai apmaudž skriaudikai pakeičia meilės jausmas.

Psichologas J. North pateikia tokią atleidimo apibrėžtį: „Atleidimas – tai negatyvių jausmų ir sprendimų įžeidėjo atžvilgiu įveikimas“. Būtent įveikimas, bet ne jų atsisakymas. Mes turime teisę jaustis įžeisti, pykti. Atleidimas reiškia stengimąsi pažvelgti į skriaudiką su užuojauta, palankumu ir meile. Užuojauta įžeidusiam žmogui padeda priimti kančią ir atleisti. Galime išsąmoninti, kad ir patys nesame tobuli, kad ir mums reikia atleidimo. Priimame savo kančią ir tai, kas įvyko. Atrandame prasmę kentėdami ir atleidami. Galbūt priimsime mums padarytą skriaudą kaip gyvenimo pamoką. Gal atrasime naujų veiklos tikslų.

Taigi atleidžiame labai įvairiai. Vienas gali atleisti, jei nubaudžia skriaudėją, kiek jis pats kentėjęs. Kitas atleidžia tik gavęs atgal, kas iš jo atimta. Trečias atleidžia nutraukęs prisirišimą prie to žmogaus, tarsi paleidžia jį. Nesvarbu, kokį atleidimo būdą pasirinksite. Svarbiausia, kad atleisite savo įžeidėjui. Tik tada galėsite mylėti, džiaugtis gyvenimu, jausti gyvenimo pilnatvę. Atleisdami skriaudėjui, liausitės jį kontroliavę. Jūs išlaisvinsite jį ir išlaisvinsite save. Laisvės pojūtis suteiks dvasios ramybę, tvirtumą, su šia ramybe galėsite šildyti artimuosius. Jei išmoksitės atleisti, jums niekuomet nekils klausimas, kaip mažajam jonvabaliui Liudvikui, kodėl jis negali šviesti.

Šviesos mums visiems.

Parapijiečių kūrybos skyrelis

Edvardas Urbonas

PAKLYDUSIOJO DEJONĖ

Nužydės rugių lauke vosilkos.
Ir žiogeliai smuikais nebegros.
O ir aš rymosiu gyvenimo apvilta,
Nesuradęs posmo savosios dainos...

Kaupiau aš menkavertį balastą.
Mėginau malšinti troškulį garbe.
Naudodamas melą ir klastą,
Aš skaudžiai apvogiau save...

Ir kaip reikės sugrįžti namolio,
Neradus nei tikslų, nei prasmės?
Kas gi aš? Tik gabalėlis molio,
Pasimetęs klystkeliaus nakties...

Bet gal gi pražydės vėlyvoji vosilka?
O gal ir žiogelis dar smuikeliu pagros?
Gal nusimesiu aš tą apvalkalą pilką
Sulaukęs spindulėlio Dangiškos Šviesos?

**PRANEŠKITE POLICIJAI
JUMS PASKAMBINUSIŲ NUSIKALTĖLIŲ TELEFONŲ NUMERIUS
PASKAMBINĖ 02 ARBA 112.**

**P E R S P Ė K I T E S E N Y V O
A M Ū Ž I A U S Ž M O N Ė S, S A V O V A I -
K U S, K A I M Y N U S**

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37) 200883

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. teol. lic. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfas Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis